

Kristův lid v dnešním světě

Někteří křesťané přemýšlí o tom, zda a do jaké míry se má křesťan angažovat v politice i jiných záležitostech současného světa. Odpověď není jednoduchá, i když by se dalo zjednodušeně říct, že každý křesťan, který se touto otázkou zabývá vážně, má jednat podle svého svědomí a přesvědčení. Ale pro ty, kdo se snaží řídit Ježíšovou radou, aby v první řadě hledali Boží království a jeho spravedlnost (Mt 6,32-33), předkládáme ke zvážení více Biblických vodítek a historických souvislostí, které mají vliv i na naši současnost.

Ježíš se narodil do doby, kdy byla nejmocnější Římská říše. Proto jsou s ní spojené počátky křesťanské historie. Ty jsou částečně popsány v evangeliích, ve Skutcích apoštolů, v dopisech apoštolů a zajímavým způsobem i v dopisech sborům ve 2. a 3. kapitole Janovy knihy Zjevení. Existují i dobové dokumenty z jiných zdrojů než je Bible. Prostředí pro Kristovi následovníky v Římské říši bylo více či méně nepřátelské. Jednotlivé sbory žily často samostatně v různém prostředí, jak je zřejmé z dopisů sborům. Kristův lid se začal brzo dělit¹ na různé skupiny (1Kor 1,12). Než se církev v západní části Římské říše stala jediným oficiálním náboženstvím, byl nepřítel Božího lidu většinou vně sborů a byl viditelný, rozeznatelný. Když se církev stala jediným oficiálním náboženstvím Římské říše, stal se dříve viditelný vnější nepřítel, součástí společnosti a postupně i církve. Apoštol Pavel popsal vývoj civilizace a vlastně celého lidstva, do příchodu Božího království:

„Pokud jde o příchod našeho Pána Ježíše Krista a naše shromáždění k němu, žádáme vás, bratři, abyste se nenechali snadno otřást ve svém poznání ani vylekat buď skrze ducha, nebo skrze slovo nebo skrze dopis, vydávaný za náš, jako by den Pánův již nastal. Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk bezzákonnosti, syn záhuby, který se staví na odpor proti všemu a pyšně se pozvedá nade všecko, čemu se říká Bůh nebo co se uctívá, takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně a bude se vydávat za Boha. Nevzpomínáte si, že jsem vám toto říkal, ještě když jsem byl u vás? Také víte, co ho nyní zdržuje, aby byl zjeven až ve svůj čas. Neboť tajemství této bezzákonnosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat.“ (2Tes 2,1-7)

Musí přijít odpadnutí, napsal Pavel. Tajemství té bezzákonnosti působilo už v prvním století a trvalo mnoho staletí, než se to zlo začalo projevovat více viditelně. Takže není ani moc překvapivé, že situace ve světě i v zemích a národech s křesťanskou historií je v první čtvrtině 21. století podobná situaci Kristova lidu v prvních třech staletích. Podobně jako tenkrát žijí dnes skuteční Kristovi služebníci v duchovním prostředí, odcizeném Bohu a Kristu. Postoj vládců a vlád křesťanských národů ke Kristu a Bohu je nejen chladný, ale někdy až nepřátelský. Probíhá již viditelné odpadnutí předpovězené apoštolem Pavlem. Odpověď na otázku angažovanosti křesťana v politice a ve světských záležitostech se mohla měnit, jak se mění svět a jak synové toho Zlého obracejí lidstvo, zatím jen nepřímo, proti Bohu, Kristu a jejich služebníkům a následovníkům.

¹ Páté křesťanské století je považováno za přechodné období, ve kterém zaniká starověký antický svět a začíná středověk. Existovalo napětí v oblasti náboženské: germánské kmeny se hlásily k ariánskému křesťanství a naopak domácí obyvatelstvo se hlásilo ke katolickému (tj. nicejskému) vyznání víry. Oficiální deklarace náboženské příslušnosti byla spíše politickým aktem, neboť přijetí křesťanství mnohdy neznamenal rozchod se starým způsobem života ani opuštění pohanských představ. Celkový vývoj křesťanství poznamenal rozpad jednoty Římské říše, který měl dopad také na jednotu církve. Zdá se být ironií osudu, že říše se rozpadla jen krátce poté, co se stala oficiálně výhradně křesťanskou. Posledním velkým střetnutím mezi pohanstvím a křesťanstvím byla v roce 394 bitva císaře Theodosia.

Kristovi služebníci v minulosti a dnes?

Bylo by iluzí myslet si, že, pronásledování skutečných Kristových následovníků někdy ustalo. Každý, křesťan, který se pokusil oddělit se od špatných zvyků společnosti (Ef 5,9-13; 2Kor 7,1), nemít na nich podíl, nebo se pokusil o překlad Božího slova do rodného jazyka, či začal poukazovat na špatné jednání církve, měl dříve nebo později problémy, které ho nejednou stály život.

„Dějiny rané křesťanské církve svědčí o naplnění Spasitelových slov. Mocnosti země i pekla se spojily proti Kristu přítomnému v jeho následovnících. Pohanství předvíдалo, že pokud zvítězí evangelium, budou jejich chrámy a oltáře smety; proto ve snaze zničit křesťanství sjednotilo své síly. Byl zapálen oheň pronásledování. Křesťané byli zbavováni svého majetku, vyháněni ze svých domovů. Podstoupili „mnohý boj rozličných utrpení“ (Žd 10,32). „Posměchy a mrskáním trápení, ano i vězeními a žaláři.“ (Žd 11,36) Mnozí zpečetili své svědectví vlastní krví. Bez milosti byli pobíjeni urození i otroci, bohatí i chudí, vzdělaní i prostí.“²

Pronásledování i ve středověku

I za nejkřutějšího pronásledování si svědkové Ježíše Krista uchovali čistou víru. První křesťané byli opravdu zvláštní lidé. Jejich často bezvadné jednání a neochvějná víra byly trvalou výčitkou, která rušila klid hříšníků. „Poznenáhlu, nejprve pokradmu a v tichosti, později už zjevněji, jak nabývalo na síle a získávalo nadvládu nad myšlením lidí, provádělo „tajemství nepravosti“ své podvodné a rouhavé dílo. Téměř nepozorovaně vnikaly do křesťanské církve pohanské zvyky. Kruté pronásledování církve od pohanů na čas utlumilo ochotu k ústupkům a přizpůsobování. Když však pronásledování ustalo a křesťanství proniklo na dvory a do paláců králů, vyměnilo skromnou prostotu Krista a jeho apoštolů za okázalost a pýchu pohanských kněží a vládců. Na místo Božích požadavků postavilo lidské názory a tradice.“³

„V každé době tu byli lidé, kteří svědčili o Bohu, věřili v Ježíše Krista jako jediného prostředníka mezi Bohem a člověkem, pokládali Bibli za jediné pravidlo života ... Kolik svět vlastně vděčí těmto lidem, se jejich potomci nikdy nedovědí. Byli upalováni jako kacíři, jejich pohnutky byly zpochybňovány, jejich povahy očerňovány, jejich spisy byly ničeny nebo překrucovány. Přesto tito svědkové zůstali pevní a po dlouhá léta uchovávali ryzí víru jako svaté dědictví pro přicházející generace.“⁴ Mohli bychom jmenovat dlouhý zástup skutečných Kristových služebníků, například Valdenští, John Wiclef, Jan Hus a Jeroným Pražský, Martin Luther a mnozí další Kristovi následovníci a svědkové (Zjevení 6,9) I jejich zásluhou se udržela víra v Ježíše Krista a naděje na vykoupění z hříchů do našich časů.

Z tohoto stručného shrnutí pronásledování Kristových služebníků je zřejmé, že během času se změnil obsah slova křesťan. Skutečný Kristův služebník se drží pevně víry a prokazuje ji i za cenu rizika, obětí, nebezpečí a posměchu. A to i v zemích, které mají křesťanskou historii a křesťanství je stále oficiálním hlavním náboženstvím. Těm, kdo si říkají křesťané, ač svým životem dokazují pravý opak, jsou opravdoví Kristovi následovníci trnem v oku v každé době. Nehlásají ani nevysvětlují poselství evangelia a na místo hledání Božího království a jeho spravedlnosti (Mt 6,33), se namáhají a soustředí se na hromadění materiálních statků, dosažení moci a slávy v tomto

²Citace z knihy E. G. White „Velký spor věků“ strana 19.

³Citace z knihy E. G. White „Velký spor věků“ strana 25.

⁴Citace z knihy E. G. White „Velký spor věků“ strana 32.

světě. Jejich víra se smrškla na občasně návštěvy bohoslužeb, slavením vánoc, či případně velikonoc. Tím dali slovu křesťan bezobsažný význam, formální podobu vlašné víry, bez pravé lásky k Bohu, Kristu ani k lidem. Není náhoda, že právě v křesťanských národech, na nichž vyrostla tzv. západní civilizace, dochází v současnosti k největšímu úpadku morálky a mravů. Jak potom mohou být věrohodní pro zbytek světa? Právě jsme svědky toho, že té bezzákonnosti, o níž píše apoštol Pavel ve druhém dopise Tesalonickým, již nestojí nic v cestě.

Kristův lid v měnícím se světě

Svět se v čase velmi změnil. Nezměnil se však postoj služebníků toho Zlého (Mt 13,35-39). To oni šíří a všemi možnými způsoby podporují rostoucí bezzákonnost ve společnosti. Dnes už ani moc neskrývají své plány na budoucí podobu světa, které jsou v naprostém rozporu s Božím plánem záchrany lidstva. Využívají k tomu všechny prostředky, které vědci pomohli svými objevy vymyslet a vytvořit.

Člověk byl stvořen pro život. A Bůh poslal svého syna v lidském těle na zem, aby lidem svým životem a jeho dobrovolnou smrtí na dřevě, vykoupil naději, že nám může být odpuštěn hřích a tím získat zpět možnost trvale žít. Plány toho Zlého a jeho synů jsou přesně opačné. Bůh a Ježíš Kristus vychovává svůj lid ke svobodě Božích synů (Řím 8,19-21). Synové toho Zlého se naopak snaží s pomocí nejmodernějších technologií dostat člověka pod svou kontrolu a vládu, aby zůstal v otroctví hříchu a smrti (Řím 6,23).

Mnoho věcí se dnes děje proto, aby bylo zabráněno příchodu Božího království. I když pozornost světa, médií, duchovních i politiků se soustředí na aktuální krize, války a jiné problémy, které mají v lidech žít pořád strach a stres, hlavním cílem toho Zlého je zabránit příchodu Božího království. Ví, že náš Pán musí vychovat dostatek učedníků pro role králů a kněží v Božím království (Zj 5,7-10), aby mohl převzít svitek se sedmi pečetěmi a mohl zahájit poslední závěrečnou část celého dlouhého vývoje světa. V tomto posledním věku, který již tluče na dveře, se naplní nejen proroctví o příchodu člověka bezzákonnosti, který se povýší nade všechno a bude pronásledovat Boží lid, nejen Kristův, ale i věrný ostatek lidu Mojžíšské smlouvy. Během posledního věku vznikne již zárodek Božího království, které nakonec převezme moc všech lidských království a ta bude předána lidu svatých Nejvyššího. Na konci posledního věku celé této epochy bude, cituji: „*I stane se v posledních dnech, že hora Hospodinova domu bude pevně stát jako přední z hor a bude vyvýšena nade všechna návrší. Budou k ní proudit všechny národy*“ (Iz 2,2) Tomu chce Boží odpůrce zabránit. A k tomu je potřeba, co nejvíce odcizit lidem Boha a Krista a odvrátit pozornost od naděje na záchranu, aby co nejvíce lidem znemožnil přijmout evangelium a naději na záchranu.

Satan, Ďábel chystá úplně na závěr otevřenou vzpouru proti Bohu a proti všemu, co s Bohem souvisí (Da 7,25; Zj 12,12-13; 13, 5-10). Proto jsou šířeny a podporovány ideologie zpochybňující Boží přirozený řád, z něhož vychází úcta k normální rodině, kde otec je muž, matkou žena a děti jejich potomci. Opovrhují životem druhých (a to i těch nenarozených), nemají úctu k Božímu stvoření (jsme svědky drancování přírody, chování zvířat v nepřirozených podmínkách, jejich zneužívání k „vědeckým“ účelům a je podporován výzkum podstaty života i za cenu velkého rizika, že jeho objevy budou použité proti nepohodlným a tzv. přebytečným lidem) a dochází k převracení práva vycházejícího z Božího přirozeného řádu. Bůh to oznámil dopředu v proroctvích, jež jsou zapsané v Bibli. Není proto divu, že už Jakub ve svém dopise napsal „*Nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.*“ (Jk 4,4).

Máme mít nepřátelský postoj ke všemu ve světě? V žádném případě. Naším nepřítelem není člověk, ale ten Zlý, Boží odpůrce. „*Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech.*“ (Ga 6,12). V tomto smyslu se postavení Kristových služebníků ve světě nezměnilo. Ježíš nám také říká: „*Milujte své nepřátele*“ (Mt 5,44, L 6,27, L 6,35). Jedno z posledních přikázání, které nám Ježíš zanechal je „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ (J 13,35). Jakub určitě nemyslel tak, že nepřátelství se světem platí automaticky na lidi jiného vyznání nebo ateisty. Nemyslel, abychom je brali jako své nepřátele. Proto mluvil o světu a ne o lidech.

Co znamená svět? Ježíš přirovnal svět k poli, na němž roste společně pšenice i plevel (Mt 13. kapitola). Důležitou myšlenku k této otázce píše apoštol Pavel v dopise Korintským (1Kor 2,11-16): „*Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku, než duch člověka, který je v něm? Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Duch Boží. A my jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom věděli, co nám Bůh daroval. O tom také mluvíme — ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi, jimž vyučuje Duch svatý; duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy. Duševní člověk však nepřijímá věci Ducha Božího, neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně. Duchovní člověk však posuzuje všechno a sám není od nikoho posuzován. Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? My máme mysl Kristovu.*“

Svět se mění a s ním i jeho duch, ale poslání Kristových následovníků je stejné jako na začátku (Mt 28,18-20) „*Vy jste světlo světa. Nemůže být ukryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nekladou ji pod nádobu, ale na stojan; a svítí všem, kteří jsou v domě. Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.*“ (Mt 5,14-16) Poslání se nemění, ale proměňuje se společnost, v níž žijeme. To nás staví před nové situace, které musíme řešit.

Duch světa se proměňuje v čase

V 10., 15. i 19. století vládli feudálové spolu s církví a ve správě země, včetně vojska, úředníků, hospodářských zaměstnanců, byli přirozeně většinou křesťané. Křesťané válčili mnohokrát i mezi sebou, ale dlouho platilo, že byla-li napadená jedna křesťanská země nepřítelem křesťanů, šli napadené zemi na pomoc křesťané jiných zemí. Například když šli evropští křesťané na pomoc Maltézským rytířům (1565), které obléhali Turci. Asi nejznámějším příkladem takové vzájemné pomoci bylo obléhání Vídně v roce 1683. Tam útokům Turků a jejich vazalů v počtu asi 200 000 mužů odolávalo mnohem méně obránců. V roce 1683 přitáhl Jan III. Sobieski v čele spojených polsko-litevsko-německo-rakouských jednotek na pomoc Turky obležené Vídni a rozdrtil podstatně silnější turecká vojska, čímž zastavil turecký postup do nitra Evropy.

Nicméně moc toho zla sílila během celého období renesance, v němž se pozvolna měnil vztah křesťanských národů k Bohu, Kristu a církvi. Od církve se oddělili reformační křesťané a toho využili Kristovi nepřátele a poštvávali katolíky proti protestantům a naopak. Tragicky se to projevilo ve třicetileté válce (1618-1648). Církev a rodící se moderní věda se stávají nepřáteli. Ve společnosti (zpočátku jen mezi nejvyšší šlechtou a vzdělanci) sílily ideje ducha nezávislosti člověka na církvi a posléze i na Bohu, Kristu. Nakonec bezohledné a svévolné chování některých vládařů, částí šlechty i duchovenstva vyústilo v revoluce 18. a 19. století. Byly vyvolány války mezi křesťanskými národy známé jako napoleonské války. Všechno vyvrcholilo I. světovou válkou. To

už byl duch světa úplně jiný. Lidé se začali rozdělovat i uvnitř národů, nejen na katolíky a protestanty, ale i na nově vznikající reformní církve, na věřící a ateisty a začala vznikat nová hnutí vzešlá například z ideologie feminismu a jiných ismů. Místo jednoty v Kristu se společnost na všech úrovních rozděluje a drolí čím dál víc.

Především v zemích s demokratickým režimem (dalo by se říci potomky křesťanských národů) dochází propagací a výchovou nastupující generace k postupnému šíření ideologií, které mají rozbít Bohem daný řád pro rodinu, Bohem dané mravní i morální hodnoty. O tom, že nejde o náhodu, vysvětluje studie [Výklad prorockého snu Babylonského krále](#).

Duch světa se mění tak rychle, že jeho proměny jsou patrné i při porovnání filmů dnešních s těmi staršími nejen o čtyřicet let. Je z nich patrné, jak se měřítko toho, co je normální a co už ne, ve společnosti za pár desítek let posunulo, a hlavně vzdálilo Bohu, Kristu a Božimu přirozenému řádu.

Kristovi věrní služebníci to vnímají. Apoštol Pavel nabádá Efezany „*Nemějte s nimi tedy nic společného. Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla — ovoce světla je ve veškeré dobrotě, spravedlnosti a pravdě — zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast na neplodných skutcích tmy, spíše je usvědčujte. Neboť o tom, co se u nich vskrytu děje, je hanba i mluvit. Ale všechno, co je světlem usvědčováno, je zjevováno, neboť všechno, co je zjevováno, je světlo.*“ (Ef 5,7-14) Pavel nám radí a sděluje tři důležité věci pro zodpovězení naší otázky.

1. Nemáme mít žádnou účast na neplodných skutcích tmy. Spíše je máme usvědčovat.
2. Žijte jako děti světla — ovoce světla je ve veškeré dobrotě, spravedlnosti a pravdě – zkoumejte, co se líbí Pánu.
3. Všechno, co je světlem usvědčováno, je zjevováno, neboť všechno, co je zjevováno, je světlo.

Je tedy zřejmé, že nás Pavel nevybízí k pasivitě. Naopak, máme zkoumat, co se líbí Pánu, konat dobro, jednat spravedlivě, hledat a zastávat se pravdy. Duch světa nás od toho odrazuje a vzdaluje od Boha a Krista. Na co si musíme dát pozor?

Duch světa rozděluje a znečišťuje, Boží duch sjednocuje a očišťuje

Lidé vnímají, že jsou politiky a propagandou rozdělováni všemi možnými způsoby. Duch světa je rozděluje a působí samozřejmě i na nás, protože v něm žijeme. Bůh i Ježíš Kristus s tím počítají. Různost může být užitečná. Ale není tomu tak vždy, jak píše apoštol Pavel (1Kor 1,12-13). Je totiž rozdělení, které vzniká přirozeně, a od toho jsou pastýři Božího stáda, aby udrželi ve sborech Svatého Ducha. Že jde o velký problém, ukazuje i množství rad a výzev apoštolů sborům, u nichž byly osoby, které měly dary Svatého Ducha, a přesto podléhali tělesným sklonům a myšlení. To je odpovědnost pastýřů a zralých bratrů a sester, aby pomáhali těm slabším a nesli jejich slabosti. Pak obstojí v den zkoušky.

Je, ale rozdělení způsobované záměrně Božím protivníkem. Výstižně ho charakterizuje známé římské heslo „Rozděl a panuj.“ V politických věcech to platí tisícírovnobně. Ježíš nám dává jednoduchou radu; „*Poznáte je tedy po jejich ovoci.*“ (Mt 7,16-20). Jaké ovoce přináší lidské vládnutí bez Boha? Vystihl to Šalamoun v Kazateli 8,9: „*Tohle všechno jsem viděl, když jsem obrátil svou pozornost k veškerému dílu, které se konalo pod sluncem: Čas, kdy člověk panoval nad člověkem k jeho škodě.*“

Máme-li zůstat nerozdělení, musíme se soustředit na společnou věc, a tou je Kristus, Boží království, které máme hledat a jeho spravedlnost.

Jsou ovšem křesťané, kteří mají dary prospěšné i pro práci ve státní správě. Přirozeně touží tu práci mít. Máme přece podporovat dobro a konat dobré skutky veřejně, ne skrytě, na očích ostatním. A zde je na místě položit si důležité otázky.

1. Do jaké míry jsem schopen přinést něco dobrého svou angažovaností v politice, zemi, v níž žiji, abych nebyl při tom sám ohrožen, že se nechám zatáhnout do věcí ohrožujících vlastní svědomí a vztah nejen vůči bratrům a sestrám, ale i vůči Bohu a Kristu?
2. Když se nechám zatáhnout do politických hádek, včetně těch, koho je správné volit a koho ne, podporuji Boha a Krista nebo rozkol ve vztazích se svým okolím?
3. Je lepší zachraňovat svět, který pomijí nebo pomáhat lidem, kteří ještě mají naději poznat a přijmout Boha, Krista a evangelium?
4. Co udělá svět, když budete odhalovat a pojmenovávat skutky tmy, poslechne tě a přijme pokání?

Možná tě napadnou i jiné otázky. Odpovědi si musí formulovat každý podle svého svědomí. Vzpomeň, co říká Ježíš, nemůžeš být sluha dvou pánů (Mt 6,24).

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým

Projevená láska mezi sebou a jedni k druhým. „*To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás. Nikdo nemá větší lásku než tu, že položí svou duši za své přátele. Vy jste moji přátelé, činite-li, co vám přikazuji.*“ (J 15,12-14)

Skutečná láska má mnoho podob a projevů. Projevit se dá jen ve vztahu k druhým lidem. Cestu k lásce nám popsal apoštol Petr ve druhém dopise: „*A právě proto vynaložte všechno úsilí a doplňte svou víru ctností, ctnost poznáním, poznání sebeovládáním, sebeovládání vytrvalostí, vytrvalost zbožností, zbožnost bratrskou náklonností, bratrskou náklonnost láskou.*“ (2Pt 1,5-7)

„*Především k sobě mějte vroucí lásku, neboť láska přikrývá množství hříchů.*“ (1Pt 4,8)

„*Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm. ... Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Neboť všechno, co je ve světě – žádost těla, žádost očí a prázdná chlouba života – není z Otce, ale ze světa. A svět pomijí i jeho žádost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věčnost.*“ (1J 2,5.15-17)

„*Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.*“ (1J 4,18)

„*Nakonec, moji bratři, posilujte se v Pánu a v převaze jeho síly.*“ (Ef 6,10)

„*Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.*“ (Žd 2,14-15)

Závěr

Ježíš nám řekl: „*Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co je jeho. Že však nejste ze světa, ale já jsem si vás ze světa vybral, proto vás svět nenávidí.*“ (J 15,19) Možná to ještě není vidět, ale svět pomíjí a s ním i jeho temný duch. I proto napsal Jan „*Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Neboť všechno, co je ve světě – žádost těla, žádost očí a prázdná chloubka života – není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho žádost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věčnost.*“ (1J 2,15-17)

Svět je v moci toho Zlého a za důsledky jeho klamání lidstva nese on a jeho služebníci největší míru odpovědnosti. Pokud se budeme chovat jako děti světla, naší odpovědností je šířit světlo dobrými skutky, svědectvím našemu Pánu Ježíši Kristu a šířením poselství naděje. To vyžaduje velké úsilí, námahu, statečnost, víru a lásku k druhým. To znamená, že bychom se měli angažovat pro dobro všech, ale moudře a dávat si při tom pozor, abychom neměli podíl na skutcích tmy. Abychom nakonec nezjistili, že jsme víc přáteli světa než Boha. Jak říká Ježíš: „*Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.*“ (Mt 10,16)